

BUNTOWANIE (7) *sb n*

buntowanie (6), **bontowanie** (1) *BielSpr.*

a jasne; teksty nie oznaczają ó oraz é; prawdopodobnie o jasne (tak Cn).

sg G buntowania (2). ◇ A bontowani(e) (1). ◇ pl N buntowania (2). ◇ A buntowania (2).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w. s.v. buntować.

Rokosz, spisek; podnoszenie buntu; coniuratio Mącz; seditio, turbarum concitatio Cn (7) : Artaxerxes/ [...] rozsyłał Zydy ná wšytki części świáthá/ áby nigdziey pod nim w iedności nie byli/ dla ípolnego bunthowania BielKron 335v; Mącz 357b; tak będąc w włtháwiczney pracy á ćwiczeniu [ludzie niećwiczeni]/ wezmą zwyczaj/ iáko máią czynić z nieprzyacielem/ y przywykną niewczáfowi y pracy/ y ípołącznych fchodow ná bontowanie odporne stárlzym swoim/ mieć nie będą. BielSpr 26.

buntowanie między kim: Przetoż w każdym mieyscie y powiecie ieden nazacnieyszy nád inemi przełożon bywał. A iego vrząd był pilnie doglądać Stárlzych y wšytkiego ludu. [...] y stáráć íe o tho áby íe nie mnożyły między Rádą buntowania RejPosRozpr c3v.

Szeregi: »buntowania i rozruchy«: Po coż íię iuż ziedzáz ná takie rofterki/ y práktyki/ y buntowania/ y rozruchy macie? SkarKazSej 695b.

»buntowania i sedycyje«: Ná nich [na sejmach] íię buntowania y íedicye rodzą. SkarKazSej 673a.

»niesnaski i buntowania«: po miáftách wielkich nieugáfzone niefnaski y buntowania między fáfady wfpakaiał. SkarŻyw 310.

Synonimy: niesnaska, rozruch, sedycyja.

Cf BUNT, BUNTOWAĆ